

paa denne Aarstid, gik til Rigsdagen og paa Tillægsbevillingen opstillede Ønske og Krav i denne Henseende. Nu at drage Om-
sorg for at sikre sig imod noget, som maaske aldrig vil indtræffe, forekommer mig derimod at være lidet tilraadeligt. Da der i sin Tid var en Deputation fra Toldbodens Arbejdere hos mig, var det særlig dette Punkt, Ar-
bejdslønnen under Svintre, der blev frem-
draget. Jeg tror ved det, jeg nu har ud-
talt, at have lagt for Dagen, at jeg er villig til at drage Om-
sorg for et yderligere Tillæg paa saadanne Dage, hvor der ikke arbejdes paa Grund af vinterlige Forhold, hvis disse Forhold virkelig indtræde. Jeg tror saaledes ikke, at der er nogen Grund til at sige, at disse Arbejdere paa Københavns Toldbod ere daarligt stillede. Jeg skal tværtimod ud-
tale som min fulde Overbevisning, at de ere bedre stillede end de fleste Arbejdskraft her i Københavns Havn, Frihavnen dertil med-
regnet. Det har ogsaa vist sig og viser sig fremdeles, at der er stærk Æsterspørgsel efter at blive anbragt som Arbejder paa Told-
boden, og jeg tror, at denne Æsterspørgsel er det bedste Bevis for, at Forholdene derude ere tilfredsstillende.

Der er dernæst stillet Vædringsforslag i Anledning af et Andragende, som er om-
talt i Betænkningen Nr. 33, og som fandt sit varme Forsvar ved det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann). Jeg kan lige over for dette Forsvar kun beklage, at jeg ikke kan give den ærede Ordfører noget Haab om, at der kan ydes den paagældende Andrager yderligere Erstatning, end der allerede er ydet for den Bygningssag, der urettelig er erlagt. Det forholder sig nemlig, som den ærede Ordfører for Forslaget selv fremdrog, at deslige Krav maa afvises, naar de ere ældre end 20 Aar, da de saa maa betragtes som præskriberede i Henhold til Lovgivningens almindelige Bestemmelser og specielt Danske Lovs 5—14—4. At dette er rigtigt, er jo yderligere bevist ved en Dom, som ogsaa er citeret i Betænkningen. Ved denne Dom er det statueret, at Krav ud over 20 Aar maa afvises.

Der er endnu for mig kun tilbage at omtale det Andragende, som er omtalt i Betænkningen under Nr. 2, og hvorom der ligeledes er stillet Vædringsforslag. Jeg kan angaaende dette Andragende oplyse, at der ikke er positive Data til Stede, som Sagen har foreligget for Ministeriet, der kunde give Afgang til Invalidehjælp. Den paagældende Andrager har i Tidsrummet fra den 3dje Juli til 20de Juli 1893 været indlagt for Sygdommen Rosen, og fra 19de August til 28de August samme Aar for Vænde-

gigt. Derimod blev han først i 1895 ind-
lagt for Marekniuder og Kæseret. Det har ved Undersøgelserne ikke vist sig, at der her er det Kausalitetsforhold til Stede, som man, i det mindste efter den Lovgivning, der gælder indtil 1ste April dette Aar, maa stille som Betingelse for Invalidehjælp. Jeg kan altsaa ikke anbefale at stemme for dette Andragende og skal forbeholde mig min Mening om, hvorvidt der muligvis ved senere Under-
søgelser efter den nyere Lovgivning kan være noget Haab for Andrageren. Det skal jeg ikke udtale mig om her. Det sidste Andra-
gende er taget tilbage.

Mr. Klausen: Den højtærede Minister udtalte, at de Arbejdere, der havde den min-
dre Dagløn paa 2 Kr. 75 Øre, ogsaa havde lettere Arbejde og en kortere Arbejdstid. Jeg tror ikke, at denne Udtalelse fuldt ud holder Stik. Jeg skal saaledes gøre opmærk-
som paa, at af 149 Arbejdere ved Søndre Toldbod have 111 3 Kr. daglig og 38 2 Kr. 75 Øre. Disse Folk arbejde Side om Side, udføre det samme Arbejde og have den samme Arbejdstid, og dog have de forskellig Løn. Det gælder ikke alene paa denne Arbejds-
plads, men ogsaa paa andre. Ganske vist er der nogle, der saa tidligere Gyraften, men de maa saa ogsaa finde sig i at have en kortere Middagstid, og i, naar Arbejdstiden er sluttet, at gøre Lokalerne rene. Det hen-
regnes ikke til deres Arbejdstid. Det med den kortere Arbejdstid og det bekvemmere Arbejde har altsaa ikke meget at sige, i mange Tilfælde finder det slet ikke Sted. Jeg synes derfor ikke, at man har Ret til at slyde sig ind under dette, og paa Grundlag deraf nægte disse Folk den samme Løn, som deres Kammerater saa. Den højtærede Mi-
nister udtalte dernæst, at jeg ikke havde Øje for de betydelige Fordelle, som Arbejderne der havde, de kunne tjene en hel Del ved Overarbejde, ved Arbejde om Aftenen og Arbejde om Natten. Jeg skal villig ind-
rømme, at jeg ikke har noget aabent Øje for den Fordel, der skulde ligge i at have Lov til at slide baade Dag og Nat. Der er enkelte Mennesker, der ere begavede med Kæmpekræfter, og have en Natur, der kan taale det, men det er dog kun de allersærreste, der kunne arbejde ogsaa om Natten og tjene disse stakkels 40 Øre pr. Overarbejdstime. Jeg synes derfor ikke, man har Ret til at sige: naar I slide Dag og Nat, kunne I tjene saa meget, at I kunne leve. Den højtærede Minister omtalte dernæst Statens Tilskud til Syge- og Hjælpekassen. Det er rigtigt, at der i de senere Aar er ydet 21,000 Kr. dertil, men skulle vi have rigtig Bæstid om disse